

EL REGAL dE REIS

O. HENRY

La Della Dillingham va comptar fins a tres vegades
les monedes que tenia.

Sí, era 1 dòlar i 87 cèntaus.

D'aquests 87 cèntaus, 60 eren en monedes de cèntim
que havia anat arreplegant de mica en mica.

S'obligava a ella mateixa a regatejar
a la botiga de queviures, al verdulaire o a la carnisseria,
i es posava vermella quan feia aquest paper tan avar.

L'endemà era Nadal i només tenia 1 dòlar i 87 cèntaus
per comprar un regal per a en Jim, el seu marit.

La Della estava desconsolada:

va deixar-se caure al sofà petit i vell,

i va lamentar-se de la seva situació.

La vida és això: sanglots, sospirs i somriures.

Però sovint el que hi ha més són sospirs.

La Della es va calmar una mica i va pujar a la planta de dalt.

Des de l'escala estant, va donar un cop d'ull al pis.

Era un pis moblat pel qual pagaven 8 dòlars a la setmana.

No era un refugi per a captaires o passavolants,

però, si l'hagués vist una brigada de policia,

s'ho podria haver pensat.

A l'entrada, a fora, hi havia una bústia
que mai no tenia cartes i un timbre espatllat.
Una targeta indicava el nom del propietari del pis:
«Sr. James Dillingham Young».

Els Dillingham havien posat aquesta targeta
quan hi van arribar. Llavors vivien una bona època.
El senyor James Dillingham, el marit de la Della,
guanyava 30 dòlars a la setmana.
Ara havia passat a guanyar-ne 20.

Però no tota la felicitat es mesura amb els diners.
Cada dia, quan en James arribava a casa,
la Della el rebia amb una gran abraçada
mentre li deia «Jim».
I això està molt bé.

La Della va deixar de plorar
i es va posar maquillatge a les galtes.
Es va quedar al costat de la finestra de l'habitació
i va mirar amb poca esma un gat gris
que caminava sobre una tanca grisa
en un pati que també era tot gris.
No podia deixar de pensar que l'endemà era Nadal
i només tenia 1 dòlar i 87 cèntims.